

Вечита питања – Драган Врањеш

ПОСЛУШАЈ ЈУТРО

Дилену Томасу

Послушај јутро
које зове на молитву и кајање, у јутро
Божија реч најјаснија је, послушај
јутро, јер шта ти друго преостаје,
сем да се поново вратиш у ноћ.

Послушај јутро на које вече
повраћа остатке твојих гадости,
из којих се мудрост рађа, а из
мудрости глава дуго на раменима
остаје, послушај јутро, јер шта ти
друго преостаје сем да се
поново вратиш у ноћ.

Послушај јутро да би био све оно
што јеси, а не оно што уображаваш
да си, послушај јутро, сем ако
ниси песник, јер песник ако јутро
послуша са јутром заувек и нестаје.

ЖИВОТ

Живот је храброст да се воле успомене
свим својем срцем, а да се живи за
будућност која је једини смисао.

Живот је кад се прескачу препреке
немилосрдно упорно, све до
последње, јер тада су све препреке
прескочене, и ти си победио.

Живот је љубав и само љубав, све
остало су наши порази и немоћ.

ВЕЧИТА ПИТАЊА

Чекамо ли и Христа као Годоа, на
пустим раскрсницама живота?
Да ли ветар само подражава
цвиљење наших
изневерених душа?
Пратимо ли судбину
усамљених звезда?
Да ли је разбацана светлост
свемира само прва
и последња шала материје?
У овом мрачном кутку
наших чежњи и надања
није ли и љубав још
једна у низу
великих превара?

КАДА ПЕСМА ЗАТАЈИ

Када песма затаји пусти
музику, купи флашу
квалитетног пића (бар ће
мамурлук бити лакши)

одврни чеп и наспи, пусти
машти на вољу, бар
данас, сутра те чека
одговорност према
себи и другима, данас
си песник, а сутра
с људима, човек као
што су и они,
потпуно нормалан.

Данас си мистер Хајд,
а сутра доктор Цекил,
све оно што сви
остали од тебе и
очекују да будеш.
Знај.

Отпиј, нека светла
не буду прејака,
опусти се и уживај,
онолико колико ти
живот дозвољава
да будеш...

Онолико колико те је
пута наружио, и
опљачкао, и преварио,
и исмејао...

Ипак, не очајавај.
Да те није исмејао,
срамотио, и варао, да ти

није отимао, зар би
написао песму, и
једну једину реч,
крик заборављене
људскости, који се
толико допада
другима, али се
плаше или стиде да
је изговоре.

Зато не кукај, и свака
криза нека ти буде
за наук, како да
балансираш између
разума и невоље.

То си што си, ниси змија
да мењаш кожу,
повлачења нема, и
не може га бити све
и да хоћеш.

